

mæssige problemer eller på anden måde er uforenelig med dommerhvervet og ikke går ud over dommerens arbejdsindsats i hovedstillingen. Udvalget finder dog, at betingelserne for tilladelig bibeskæftigelse bør nedfældes i loven og foreslår, at disse kommer til at fremgå af retsplejelovens bestemmelser om bibeskæftigelse.

4.2.3. Af de grunde, som udvalget (flertallet) har anført, er Justitsministeriet enig i, at der ikke bør indføres forbud mod, at dommere varetager bestemte former for bibeskæftigelse.

4.3. Godkendelses- og indberetningsordning for bibeskæftigelse

4.3.1. Udvalget finder, at den gældende ordning efter retsplejeloven, hvorefter en dommer skal søge om tilladelse, inden vedkommende påtager sig fast indtægtsgivende bibeskæftigelse, bør opretholdes. Udvalget lægger vægt på, at den generelle tilladelsesordning tilsigter en forudgående prøvelse af, om bibeskæftigelsen giver anledning til habilitetsmæssige eller andre problemer i forhold til dommerhvervet.

Udvalget foreslår, at den hidtidige praksis, hvorefter hverv, som ifølge loven skal varetages af dommere, ikke er omfattet af tilladelseskravet, kommer til at fremgå af retsplejelovens § 47.

Udvalget foreslår endvidere, at det fremover ikke længere skal være Præsidentrådet, der giver tilladelse efter § 47, men at tilladelseskompetencen i stedet henlægges til et Bibeskæftigelsesnævn, jf. om Bibeskæftigelsesnævnet nærmere nedenfor i pkt. 4.6.

Udvalget har tillige overvejet, om der er behov for at ændre den generelle indberetningsordning i retsplejelovens § 47 a samt den konkrete tilladelses- og indberetningsordning i retsplejelovens § 47 b.

Udvalget finder, at disse ordninger i det væsentlige bør opretholdes. Udvalget er således af den opfattelse, at der også fremover er et væsentligt behov for at give retspræsidenterne og offentligheden indblik i dommernes bibeskæftigelse, og dette bedst opfyldes af reglerne om den årlige indberetning af bibeskæftigelse i § 47 a.

Det er dog udvalgets opfattelse, at indberetningsreglerne ikke sikrer et fuldt dækkende billede af det faktiske omfang af dommernes bibeskæftigelse for så vidt angår voldgiftssager. Dette skyldes, at en dommer efter den nuværende praksis allerede skal indberette en voldgiftssag i det år, hvor den er fordelt til dommeren, uden at det vides, om sagen vil indebære arbejde og indtægt for dommeren. Udvalget foreslår derfor, at § 47 a ændres, således at indberetningspligten for voldgiftssager kun omfatter voldgiftssager, der

er aktive, dvs. sager, hvori dommeren har oppebåret honorar i det forudgående kalenderår, og andre sager, der er verserende, og hvori dommeren har udført et honorargivende arbejde.

Endvidere finder udvalget, at der også fortsat er behov for at give retspræsidenterne de redskaber, der er indbygget i den konkrete indberetnings- og tilladelsesordning i § 47 b, med henblik på enkeltstående tilfælde, hvor en dommers bibeskæftigelse synes at indebære, at bibeskæftigelsen giver anledning til habilitetsmæssige problemer i forhold til dommerhvervet eller går ud over dommerens arbejdsindsats i hovedstillingen. Det foreslås i den forbindelse endvidere, at Bibeskæftigelsesnævnet fremover også skal kunne benytte den konkrete indberetnings- og tilladelsesordning § 47 b i forbindelse med en overskridelse af den foreslåede ordning om et loft for biindtægter, jf. herom nedenfor under pkt. 4.4 og 4.6.

4.3.2. Justitsministeriet er enig i udvalgets synspunkter, og lovforslaget er udformet i overensstemmelse med udvalgets lovudkast.

Der henvises til lovforslagets § 1, nr. 1 (forslag til retsplejelovens §§ 47 a, stk. 1, 47 c og 47 d), og bemærkningerne hertil.

4.4. Loft over dommers indtægter ved bibeskæftigelse

4.4.1. Udvalget har overvejet, om der bør indføres begrænsninger i omfanget af dommernes beskæftigelse. På baggrund af kortlægningen af dommers bibeskæftigelse, jf. pkt. 3 ovenfor, er det udvalgets opfattelse, at den bibeskæftigelse, der i dag varetages af dommerne, ikke samlet set har et sådant omfang, at den generelt giver anledning til at rejse spørgsmål om bibeskæftigelsens indflydelse på arbejdsindsatsen i domstolene eller til en kritik af størrelsen af de indtægter, som dommerne samlet har ved siden af deres løn i hovedstillingen. Dette gælder hverken for så vidt angår antallet af bierhverv, størrelsen af biindtægter eller det tidsforbrug, der anvendes på bibeskæftigelsen. Udvalget finder derfor ikke, at der er grundlag for at begrænse dommernes samlede bibeskæftigelse.

Derimod har den nuværende fordeling af bibeskæftigelsen og biindtægterne mellem dommerne i byretterne, Sø- og Handelsretten, landsretterne og Højesteret i den offentlige debat givet anledning til kritik. Kritikken har navnlig drejet sig om nogle højesteretsdommers biindtægter, men også i et vist omfang om nogle landsdommere.

Udvalget finder derfor, at der bør indføres en ordning, der kan sikre en bedre spredning af bibeskæftigelsen og af de indtægter, der oppebæres herved. Ord-